

χουν κυριάρχει καὶ Βασιλεῖς, τοιοῦτο τρόπος εἰς τὰ
 ὠκεάνεια καὶ ἀγανὴ πελάγη ἄρει ἡ φάλινα διὰ τὸ
 ταρταῶδες τοῦ σχήματός της, καὶ διὰ τὸ τεραστίον τῆς
 δυνάμεώς της. Τὰ λοιπὰ ζῶα τῶν θαλασσιῶν ὑδάτων
 τρέμουν εἰς τὴν θέαν της, τὰ δὲ κύματα βρέμουν
 ἀπὸ τὸ βῆρος της. Ἡ συνήθης κατοικία της εἶναι ἐπὶ
 τῶν βουρσιῶν θαλασσῶν, διὰ νὰ μὴ ἀναλύῃ τὸ λίπος
 της· ἔχει μῆκος ὑπὲρ τῶν 100 ποδῶν, πλάτος
 25. Τινὲς λέγουσιν ὅτι σπανίως τώρα εὐρίσκονται 80
 ποδῶν φάλαινα· ὡς ἀλιεῖσθαι συνεχῶς. Αἱ μεγάλῃ-
 τεραι ἐξ αὐτῶν, εὐρίσκονται εἰς τὴν Γροσλανδίαν. Ἡ ἀ-
 λεία τῆς Φαλαίνης κατέστη σήμερον ἔργον σύνθε-
 τῆς Βάσκοις καὶ Ὀλλανδοῖς, διὰ τὸ χρήσιμον
 τοῦ ἐλαίου της, διότι δύναται μία φάλινα νὰ δώσῃ
 ὡς 700 ὀκάδ. ἐλαίου καὶ διάφορα ἄλλα· τὸ κρέας της
 τρώγεται παρὰ τῶν ἀγγίων, τὰ δὲ λεπτότερα τῶν
 ὀστέων της χρησιμεῖον ὡς τεττώματα εἰς τὰ φαρμάκα
 τῶν κυριῶν κτλ. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ ἀλεία τῆς Φα-
 λαίνης κατέστη ἐπικερδέστατη δια τοὺς εἰς τὰ βόρεια
 κλίματα κατεικοδοτάς λαοῦς. Κατὰ τὸ 1826. 40 = 50
 πλοῖα μιᾶς συντροφίας ἀσχολουμένα ἐτησίως εἰς αὐτὰς
 τὰς θαλάσσας ἔφερον φορτία ἀξίας 14, 655, 000 λιτρ.
 στερ. Ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει θέλομεν ἀναφέρει τὸ κοπιώδες
 τοῦ τρόπου της καὶ τὸ ἐπικύνδινον τῆς ἀλείας.

—Τὰ κατὰ ἔργα τῶν ὁμογενῶν. **Ο Τελέγραφος**
 τοῦ Βοσπόρου ἐρονιζεῖται ἐκ τῆς Μαλδαυικῆς ἐφημε-
 ρίδος Ζιμβρούλ τὸ ἔξῃς. «Εἰς τὸ προάστειον τῆς μητρο-
 πόλεως Ταταρέτζ, ὑπὸ τῶν πτωχῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
 στον κατοικοῦμενον, ἀναγέρουν ὁ φιλόκωπος λογοθέ-
 τῆς Δημήτριος Κραντακούζινος [Πιτσσεάνης] καὶ ἡ σύ-
 ζυγος αὐτοῦ κυρία Πουλχερία, γένος βελδιμῶν, μέγα
 Νοσοκομεῖον, τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς τῆς
 κομψότητος καὶ τῆς ἐκτασεῶς του φαίνεται ὅτι θέλει
 εἶσθε τὸ πρῶτιστον τῶν ἐν Μολδαβίᾳ. θέλει δὲ περι-
 ἔχει 100 κλίνας ἐντὸς 10 αἰουσῶν, τῶν ὁποίων
 αἱ μὲν πέντε θέλουν ἀποτελεῖ τὸ κατώγειον τοῦ οἰκοδο-
 μήματος πάτωμα, συνεχόμενοι πρὸς μέγαν αὐλῶνα φω-
 τερόν καὶ εὐάερον, αἱ δὲ ἄλλαι πέντε τὸ πρῶτον
 πάτωμα, ἐκτὸς κομψοῦ καὶ ἀξιολόγου παρακλήσιον τὸ
 οἰκοδόμημα θέλει ἔχει μῆκος μὲν 102 ποδῶν, πλά-
 τος δὲ 54 τοῦτον εἰπεῖν τὸ ὅλλον 118 τετραγωνί-
 κων ποδῶν, παρεκτός περιοχῆς συμπληρούσης 540 πο-
 δῶν ἑκτασιν· τὸ δὲ πρόσωπον θέλει κατασκευασθῆ κα-
 τὰ τὴν Βυζαντινὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀρχιτέκ-
 τonos Κ. Χορτζ.

Καὶ ὁ ἐν Βουλιαῖα διατρέψων φιλόμουσος καὶ τι-
 μιότατος Κ. Γ. Αεμονῆ Δεσίβιος, προσήνεγκεν δῶρον
 εἰς τὸ τῆς Μιτυλήνης Γυμνάσιον 501 χρυσᾶ εἰκοσι-
 ρια τοιαῦται πράξεις τιμῶσι μεγάλως τοὺς σκοποὺς
 τῶν φίλων τούτων τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ δίδω-
 σι ἱκανὰ διδόμενα πρὸς ὑποστήρηξιν τῶν κοινῶν
 καλῶν.

N. K.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ

Τὸ ἔαρ πάλιν ἐφθασεν μετ' ἀφθονά του δῶρα·
 Ὡ! ἐφθασε τῶν τέρψεων καὶ καλλονῶν ἡ ὥρα,
 Ἦτις καὶ πάλιν ἤρχισα τὰ δάση νὰ στολιζῶ.
 Καὶ δῶρα νὰ σκορπίζῃ
 Αἱ αὔραι περιπέουσαι γλυκεῖας τέρψεις φέρουν,
 Τὸ βραδύ εἰς τὸν βύακα τὸν βέοντα μαρμαίρουν
 Αἱ ἐξαστράπτουσαι λαμπρῶς ἀκτίνες τῆς Σελήνης,
 Καὶ οὔσαι πλήρεις καλλονῶν καὶ θελκτικῆς γαλήνης.
 Τὰ μελωδῶντα τὴν αὐγὴν πτηνὰ ἄς ἐρωτήσουν
 Καὶ ἂ, το μαρτυρήσουν.
 Λοιπὸν τῶ ὄντι γλοερά, βουναὶ καὶ πεδιάδες
 Ὅτι τὴν νύκτα αἱ λαμπραὶ τοῦ οὐρανοῦ Πλειάδες,
 Νὰ πέμπουν ἤρχισαν εἰς τὴν γῆν τὰς λάμπεις των γλυκεῖας
 Καὶ φωτινὰς κ' εὐδίας.
 Ὡ ἄστρον παύουν τὸ πρῶτ' αἱ λάμπεις τοῦ φωτός σου
 Μόνον ψεκάδας σπανιτὰς ἐπὶ τῆς γλῶσς δρόσου,
 Ὁμοίως βενθιθεαδοῦς ὠραίου μαργαρίτου...
 Τὸ δὲ πτηνὸν μετα φωνῶν καὶ ἄσματος ἀρρήτου,
 Καθήμενον εἰς τὸν κορμῶν τοῦ ἀνθους ὅπου βάλει
 Τὰ ἄσματά του ψάλλει.
 Προγῆς ἐνφ' ἀνέβαινα εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν ῥάχην,
 Κ' ἐπάτουν με τοὺς πόδας μου τὴν τρυφεραν μαλάχην,
 Ἡ γῆ διεδίθε δὲ μὴν ὠραῖαν καὶ γλυκεῖαν
 Μὲ τὸσσην εὐωδίαν.
 Κ' εἰς ἓνα τότε βύακα ἔκει παραλαβήσας
 Χρυσᾶ δὲ νεφρ' ἄφινεν ὁ Ἥλιος ὁ δύσας,
 Τὸν οὐρανὸν ἠτένιζα μετ' ἀπληστόν μου ὄμα,
 Κι αὐτὸ ἦτον ἀκίνητον σ' τὸ κυανοῦν του χρωμα.
 Τότε' ἔβλεπα τοὺς γεοανούς νὰ φέρουν εἰς τοὺς λειμῶνας
 Τὰς μαύρας χελιδόνας.
 Μηνύτριαι τοῦ ἔαρος αἱ χελιδόνες εἶναι,
 Μὲ ἀνθὴ ἐστολισθήσαν τῶν κήπων αἱ μυρτίνας.
 Χιτῶνα καταπράσινον ἡ γῆ περιεβλήθη
 Μὲ χάριν ἐνεβύθη.
 Κατέπαυσαν οἱ ἄστοι τὰ δῶρα τοῦ χειμῶνος
 Καὶ τώρα μόνον τ' ἄσματα τῆς λάλου ἀηδῶνος
 Ἰπάρχουσιν ἀντὶ βροντῶν, χιόνων καὶ στροβίλων,
 Καὶ τῶν δεινδρόνων ἡ σκιά αὐτῶν τῶν δισφιλλῶν.
 Τοῦ καταράχτου τὸ νερὸν αὐτὸ ποῦ καταβαίνει
 Καὶ φεύγει καὶ πηγαίνει...
 Ἀρχίσατε νὰ ψάλλετε πτηνὰ τὰ ἄσματά σας,
 Τὴν φύσιν νὰ εὐφρανέτε με τὸ κελαδῆμα σας.
 Καθήμενα ἐπὶ τερπνῶν καὶ εὐβαλῶν δεινδρόνων,
 Κ' ἐν μέσῳ τῶν λειμῶνων.
 Ἰδοὺ ἡ φύσις χαίρουσα τὸ πένθημον ἴφινει,
 Δῶρα σκορπίζουσα ἀφειδῶς τὸ πᾶν καταλαμπρύνει
 Δὲν φέρει τέρψεις τ' οὐρανοῦ ἢ πάναγνος Σελήνης;...
 Σ' τα τῆς θαλάσσης κύματα δὲν φαίνεται γαλήνης;
 Λοιπὸν καὶ εἰς ἀρχίσατε, πτηνὰ, νὰ κελαδέτε
 Τὸν Πλάστην νὰ ὑμνήτε!
 Ἐν Σμύρῃ. Μάρτιος 1851.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ

[ἐκ τοῦ Τηλεγρ. τοῦ Βοσπόρου]